

Arrest

nr. 64 342 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse tamil afkomstig uit Trincomalee, Sri Lanka. Voor uw vertrek naar Europa verliet u Sri Lanka twee maal: één keer bezocht u India samen met uw familie en begin jaren '90 trok u voor zes maanden naar Qatar om te werken in de bouwsector. In de loop van de jaren '90 werd u tweemaal gearresteerd. Dit gebeurde door het leger en de marine. U werd opgesloten in de Pooza gevangenis omdat men u verdacht van banden met de LTTE. In die periode werd uw been gebroken en werd u gesneden in de arm. Na uw huwelijk trok u samen met uw vrouw naar Batticaloa. Voor uw werk pendelde u tussen Trincomalee en Batticaloa. In Trincomalee verbleef u telkens bij uw oudere zus. Op een dag werd uw broer Michaël, die ook in Trincomalee woonde,

opgepakt door leden van de Karuna groep. Een meisje dat bij de dochter van uw broer in de klas zat was ontvoerd en uw broer was verhaal gaan halen bij het kantoor van Karuna. Na de arrestatie van uw broer bent u, samen uw zus, naar het kantoor van Karuna getrokken. Als reactie daarop werd u gearresteerd door de leden van de Karuna groep in samenwerking met het leger. Na uw vrijlating vluchtte u naar Batticaloa. In Batticaloa werd u opnieuw lastig gevallen door militairen. U werd geslagen. Nadien eisten de leden van Karuna dat u hen dagelijks 10.000 roepies zou geven. Toen besloot u om uit Sri Lanka te vertrekken. U trok met de trein naar Colombo. Daar verbleef u ongeveer een maand bij uw oom. U vetrok uit Colombo met het vliegtuig en reisde, via Qatar, richting Ankara. Vanuit Ankara nam u enkele treinen en taxi's. U kwam aan in België op 10 mei 2010 en vroeg asiel aan.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Uw relaas is vaag en bevat onduidelijkheden. U verklaart dat u twee keer gearresteerd bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) terwijl u vlak daarvoor antwoordt dat u in 1990, 1996, 1997 en 1998 bent gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer u later opnieuw wordt gevraagd om te zeggen wanneer u nu juist gearresteerd bent antwoordt u: 1990, 1991, 1996 en 1998 (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaart dat u twee maal werd vastgehouden in de gevangenis van Pooza. De eerste keer was in 1990 en van de tweede keer weet u het jaar niet meer (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U geeft twee documenten die moeten bewijzen dat u gearresteerd werd en vastgehouden werd in die periode: een brief die bewijst dat u werd vrijgelaten en een soort identiteitskaart die u kreeg van het leger zodat u kon aantonen wie u was indien u opnieuw in contact zou komen met het leger. De brief, ondertekend door de minister van nationale veiligheid, dateert van 1986. Het is niet aannemelijk dat een brief uit 1986 een bewijs is dat u werd vastgehouden in 1990. U vertelt immers nergens over een arrestatie die van vóór 1990 dateert. Wanneer u om uitleg wordt gevraagd, vertelt u dat u de helft van de papieren bent kwijtgeraakt tijdens de Tsunami (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). De identiteitskaart kreeg u wanneer de militairen u een tweede keer omsingelden en oppakten, u weet niet meer precies wanneer (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Op de identiteitskaart die door het leger werd afgegeven als bewijs van uw vrijlating staat dat deze is uitgegeven op 27 juni 2000. Volgens uw verklaringen werd u voor het laatst gearresteerd in 1998 (zie gehoorverslag p. 5 en p. 9). Aldus klopt de verklaring dat u deze kaart hebt ontvangen bij uw tweede arrestatie niet.

Het is bevreemdend dat u van dit alles niet weet wanneer het zich afgespeeld heeft. Wanneer u gevraagd wordt wanneer uw broer werd opgepakt weet u het antwoord niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U kan niet zeggen van wanneer tot wanneer u ongeveer werd vastgehouden in het kamp van Karuna (zie gehoorverslag, CGVS, p. 12). U weet niet wanneer u vertrokken bent richting Colombo (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Zelfs wanneer u gevraagd wordt in welk jaar u naar uw oom trok in Colombo kan u geen antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het lukt u enkel om te antwoorden op de vraag wanneer u vertrokken bent uit Trincomalee wanneer u een papier met de data erop gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is begrijpelijk dat u niet alle data vanbuiten kent, maar het is weinig aannemelijk dat u niet eens weet in welk jaar u naar om oom trok terwijl dit zich slechts een jaar geleden afspeelde. Uw relaas bevat niet enkel temporele tegenstrijdigheden en vaagheden. Wanneer u gevraagd wordt wat uw laatste verblijfplaats was in Sri Lanka antwoordt u Trincomalee (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit wordt later nog bevestigd wanneer u gevraagd wordt wanneer u uit Trincomalee vertrokken bent en hoe u naar Colombo bent gegaan. U antwoordt hier respectievelijk 8 mei 2010 op en met de trein (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Later blijkt dat u vanuit Batticaloa naar Colombo bent gereisd. Dit wordt opnieuw bevestigd wanneer de vraag letterlijk gesteld wordt (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U wordt bovendien gevraagd hoelang u bij uw oom verbleef in Colombo. U antwoordt daarop dat u één maand bij uw oom verbleef. Eerder zegt u dat u in Colombo bent vertrokken op 9 mei. Indien u op 8 mei 2010 vertrok richting Colombo en op 9 mei uit Colombo vertrok klopt het niet dat u één maand bij uw oom verbleef.

De kern van uw relaas, het verhaal over de problemen met de Karuna groep, is eveneens vaag. U maakt op geen enkele manier duidelijk waarom de leden van de Karuna groep naar u op zoek zijn. Uw broer werd vastgehouden omdat hij verhaal ging halen bij de Karuna groep nadat een klasgenote van zijn dochter ontvoerd werd. Uzelf werd vervolgens opgepakt wanneer u zich ging informeren over de arrestatie van uw broer. Het is weinig aannemelijk, indien er geen enkele andere reden is, dat men u hiervoor zou oppakken en mishandelen. Wanneer u gevraagd wordt om nog één keer duidelijk te

maken waarom de leden van de Karuna groep u zoeken haalt u geen nieuwe elementen aan (zie gehoorverslag CGVS, p. 12).

U maakt bovendien niet hard dat u effectief vreest voor uw leven in geval van een arrestatie. In de loop van uw relaas maakt u duidelijk dat u steeds snel werd vrijgelaten na arrestaties. In de jaren '90 werd u na elke arrestatie vrijgelaten en u reisde zelfs zonder problemen naar Qatar (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en India (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) met uw eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) na uw problemen met het leger. Ook nu reisde u met uw eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U hebt bij de migratiecontrole zelf uw paspoort getoond en u hebt geen problemen ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien de strenge en individuele controles op internationale luchthavens wijst dit erop dat u waarschijnlijk niet actief gezocht wordt door de overheid. U hebt bovendien nooit bescherming gezocht in Sri Lanka bij de politie. Wanneer u gevraagd wordt waarom niet antwoordt u dat men u zal doodschieten indien u dit zou doen. U kan niet antwoorden op de vraag waarom men u zou doodschieten (zie gehoorverslag CGVS, p. 12).

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. De geboorteaktes en identiteitskaart bewijzen enkel uw bestaan en uw identiteit. Uw medische documenten tonen enkel aan dat u ooit medische problemen gehad hebt. In één van de medische documenten staat vermeld dat u de verwondingen opliep ten gevolge van een aanval door onbekende mensen. Dit document is niet origineel en heeft een gesolliciteerd karakter. De verwondingen dateren van juni 2009 terwijl het document recent op 3 maart 2011 werd opgesteld. Overige documenten tonen enkel aan dat u getrouwd bent, wat uw officieel adres was in Sri Lanka en dat u gewerkt hebt voor een organisatie genaamd 'China'.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekende partij de schending van artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet op, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.1.2. Wat de zorgvuldigheidsplicht betreft stelt verzoekende partij dat het CGVS het gehoorverslag na het interview gemanipuleerd heeft. Verzoeker leidt dit af uit de vaststelling dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar passages in het gehoorverslag die echter niet blijken overeen te stemmen, meer bepaald wordt naar de verkeerde pagina's van het verslag verwezen. Verzoeker stelt dat het CGVS dan ook de niet alleen zorgvuldigheidsplicht, maar ook de materiële motiveringsplicht schendt door de beslissing te steunen op een verslag dat gemanipuleerd werd. Nu volgens verzoeker vaststaat dat het verslag *a posteriori* gewijzigd is, meent verzoeker dat het geweerd moet worden uit de stukken van het dossier.

Artikel 17, § 1, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “*De notities van het gehoor zijn een trouwe weergave van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen*”.

Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de verkeerde pagina's uit het gehoorverslag blijkt niet dat het verslag gemanipuleerd werd.

De Raad meent dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, niet als een authentieke akte of een procesverbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Het staat verzoeker steeds vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

Het volstaat echter niet het CGVS te betichten van het manipuleren van zijn verklaringen weergegeven in het gehoorverslag enkel omdat de paginanummers waarnaar de beslissing verwijst niet correct zijn. In het verzoekschrift wijst verzoeker niet aan welke weergegeven verklaringen in het gehoorverslag niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De advocaat van verzoeker stelt nochtans ter zitting dat zij over de notities beschikt met betrekking tot het gehoor die door de bij het gehoor aanwezige advocaat werden opgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de notities van het gehoor zijn geen trouwe weergave van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. Er is geen reden om het gehoorverslag van 11 maart 2011 uit de debatten te weren, de beslissing te vernietigen en de commissaris-generaal te vragen verzoeker opnieuw te horen.

2.1.3. Verzoeker voert aan dat uit het verslag duidelijk blijkt dat hij veel problemen heeft om gebeurtenissen in tijd en context te situeren en dat de argumentatie van de verwerende partij hierop kan teruggebracht worden. Uit het verslag blijkt dat het interview met verzoeker zeer moeizaam is verlopen en verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden. Hieruit kan niet besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker stelt ook dat het CGVS ten onrechte een tegenstrijdigheid afleidt uit zijn verklaringen aangaande zijn verklaringen betreffende het aantal keren dat hij gearresteerd zou zijn. Verzoeker erkent dat hij inderdaad vier jaartallen opgaf, maar gezegd heeft slechts twee keer gearresteerd te zijn. Verzoeker wijst er op dat hij twee arrestaties door het leger geattesteerd heeft, en verder uitdrukkelijk verklaard heeft één keer door de marine en één keer door de politie gearresteerd te zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le*

statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelaas. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Voor veel van de geïnterviewde uit het onderzoek was de datum en de dag van de week geen centraal detail, maar in bepaalde asielrelaas was dit wel het geval. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokken het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 - 137).

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Weliswaar blijkt uit het gehoorverslag dat de verklaringen van verzoeker onduidelijk zijn, maar hij legt geen geneeskundig getuigschrift neer waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van trauma of andere redenen niet op effectieve wijze zou kunnen deelnemen aan zijn interview en hij maakt dat ook anderzijds niet aannemelijk.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tweemaal door het leger gearresteerd werd en verder uitdrukkelijk verklaard heeft één keer door de marine en één keer door de politie gearresteerd te zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor gesteld heeft twee maal door het leger gearresteerd te zijn en ook door de marine (gehoorverslag, stuk 4, p. 4 en 5). Van een arrestatie door de politie was geen sprake. In de vragenlijst (stuk 11, nr. 3.1.) stelt verzoeker driemaal door het leger gearresteerd te zijn en een maal door de marine.

Tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij in Pooza zat en daarna overgeplaatst werd naar Palawatte (gehoorverslag, stuk 4, p. 8). In de vragenlijst (stuk 11, nr. 3.1.) stelt verzoeker dat hij in de Pooza-gevangenis zat te Palawatta en vermeldt hij geen overplaatsing.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker niet alleen onduidelijk zijn wat de data betreft, maar ook voor het overige niet eensluidend en coherent zijn en derhalve niet geloofwaardig.

Wat de arrestaties betreft legt verzoeker twee documenten voor: een brief ondertekend door de minister van nationale veiligheid van 1986 en een soort identiteitskaart die hij kreeg van het leger zodat hij kon aantonen wie hij was indien hij in contact zou komen met het leger. Uit dit tweede document blijkt niet dat verzoeker ooit gearresteerd werd.

Het eerste document dateert van 1986 wat lange tijd is voor de door verzoeker aangehaalde arrestatie. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door

geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze documenten hebben geen bewijswaarde.

De bestreden beslissing stelt: *“Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. De geboorteaktes en identiteitskaart bewijzen enkel uw bestaan en uw identiteit. Uw medische documenten tonen enkel aan dat u ooit medische problemen gehad hebt. In één van de medische documenten staat vermeld dat u de verwondingen opliep ten gevolge van een aanval door onbekende mensen. Dit document is niet origineel en heeft een gesolliciteerd karakter. De verwondingen dateren van juni 2009 terwijl het document recent op 3 maart 2011 werd opgesteld.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.4. Verzoeker verwijt het CGVS een beperkte vraagstelling aangaande de reden waarom de leden van de Karuna groep verzoeker zoeken. Verzoeker stelt dat op het Commissariaat-generaal de verplichting rust een grondig onderzoek te voeren. Indien verzoeker moeite heeft om zeer precies ruimere vragen te beantwoorden, dan kan van de asielinstanties verwacht worden dat zij een duidelijkere en precieze vraag stellen, en zo nodig de vraag op verschillende manieren stellen.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, wanneer hem tot tweemaal toe gevraagd werd naar de reden waarom de Karuna groep hem zocht, de vraag niet zou begrepen hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Toen hem op het einde van het gehoor gevraagd werd of hij alle vragen begrepen had, antwoordde verzoeker uitdrukkelijk bevestigend (zie gehoorverslag, p. 12). De Raad meent dat het CGVS in deze niet kan verweten worden geen duidelijkere vragen het hebben gesteld, omdat verzoeker er niet in slaagt een precies antwoord te formuleren. De tijdens het gehoor aanwezige advocaat maakte alleen een opmerking over het gebrek aan tijds- en databesef van zijn cliënt.

Verzoeker stelt dat de Karuna groep hem zocht. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor gesteld heeft dat zijn oudere broer opgepakt was en daarna vrijgelaten. Verzoeker wist niets van de arrestatie en werd bij zijn aankomst in Trincomalee 's avonds aangehouden door het leger en Karuna. Hij ging samen met zijn zus navraag doen over zijn oudere broer in het kamp van Karuna en werd gearresteerd. Na een dag werd hij vrijgelaten. De volgende dag kwamen ze naar zijn woning en werd hij met glas gesneden. Zijn vrouw bracht hem naar het ziekenhuis. Vervolgens eisten de leden van Karuna dagelijks 10.000 roepies (gehoorverslag, stuk 4, p. 10 en 11).

In de vragenlijst (stuk 11, nr. 5) stelt verzoeker dat de Karuna groep naar het huis kwam van zijn zus op zoek naar zijn broer M.. M. was er op dat ogenblik niet. Hij kwam er nooit. Verzoeker werd meegenomen en een maand opgesloten. Verzoeker ging naar Batticaloa op 31 mei 2009. De volgende dag (1 juni 2009) kwamen het leger en de Karuna-groep naar zijn huis. Hij werd geslagen en geraakte gewond door glas en meegenomen door de Karuna-groep en het leger. De burens kwamen tussen en hij werd achtergelaten op straat. De burens brachten hem naar het ziekenhuis. Op 5 juni kwam de Karuna-groep opnieuw naar zijn huis. Zij vroegen onmiddellijk 10.000 roepies te betalen. Verzoeker zei dat hij het geld niet had. Ze sloegen hem, namen hem mee naar buiten en hij werd op de weg achtergelaten.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker niet alleen onduidelijk zijn wat de data betreft, maar ook voor het overige niet eensluidend en coherent zijn en derhalve niet geloofwaardig. Hij legt verschillende verklaringen over de plaats van arrestatie -bij zijn zus als de Karuna-groep zijn broer zocht of in het Karuna kamp bij zijn navraag naar zijn broer- de duur van de detentie -een dag of een maand-, wie hem naar het ziekenhuis bracht -zijn vrouw of de burens-, de eenmalige vraag naar 10.000 roepies of de vraag naar een dagelijkse betaling van 10.000 roepies. Dit gebrek aan coherentie van de verklaringen van verzoeker -zelfs als de data buiten beschouwing gelaten worden- ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.1.5. Verzoekende partij stelt dat het CGVS een te beperkt onderzoek naar de problematiek in Sri Lanka heeft uitgevoerd. Verzoeker wijst er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een persoon die verdacht wordt van banden te hebben met de LTTE in aanmerking (kan) komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Nochtans zou hier tijdens het gehoor niet verder op ingegaan zijn. Verzoeker citeert uit pagina 5 van het gehoorverslag en stelt dat dit de enige vraagstelling is die verband houdt met de verdenkingen die op hem kunnen rusten. Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn vervolging in 2010 het gevolg is van het feit dat hij in de jaren '90 door de overheid verschillende keren verdacht werd van het behoren of minstens ondersteunen van de Tamil tijgers. Dit is dan ook de reden waarom hij, na de interventie van zijn broer, en het daaropvolgende bezoek aan het Karuna-kamp, werd opgepakt en gezocht door de Karuna groep. Verzoeker benadrukt tot slot dat elke arrestaties en gevangenschap omwille van vermeende banden met de LTTE een vrees voor vervolging uitmaakt.

De Raad wees er reeds op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoeker niet eensluidend en coherent zijn en derhalve niet geloofwaardig. De Raad meent ook zoals verweerder stelt dat verzoekers argumentatie feitelijke grondslag mist. Immers, verzoeker had verklaard dat hij in de loop van de jaren '90 tweemaal gearresteerd werd omdat de autoriteiten hem er van verdachten banden te hebben met de LTTE. In de bestreden beslissing wordt evenwel vooreerst op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kon gehecht worden aan de door verzoeker beweerde arrestaties die hij zou ondergaan hebben. Voorts bleek dat, zelfs al zou er enig geloof gehecht kunnen worden aan verzoekers beweerde arrestaties, *quod non*, hij steeds na elke arrestatie werd vrijgelaten en zonder problemen zowel naar Qatar, India en België heeft kunnen reizen, hierbij gebruik makend van zijn eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker niet in de specifieke negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond/staat. Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève omwille van vermeende LTTE-banden aannemelijk te maken.

De verwijzing door verzoeker naar p. 5 van het gehoorverslag en zijn stelling dat er niet voldoende ingegaan werd op zijn LTTE verdenkingen is hier geen weerlegging van. Verzoeker stelde dat hij nooit iets deed voor het LTTE, maar mensen geholpen heeft die voedselpakketten gaven aan het LTTE. Hij maakt niet aannemelijk dat hij omwille van deze marginale activiteiten verdacht zou worden van een betekenisvolle band met de LTTE.

Het eerste en enige middel is niet gegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het *US State Department Report* over Sri Lanka van april 2011 bij zijn verzoekschrift. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.1.6. Verzoeker vraagt in fine van verzoekschrift hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS